

Met de renfiets van Tungelroy – St. Barbara – naar Barcelona – Sagrada Familia

Wat in 2012 bij Scouting Tungelroy begon met een fietstocht naar het graf van Kardinaal József Mindszenty in Esztergom – Hongarije heeft het wielrenvirus definitief in Tungelroy gebracht. De kameraadschap vóór, tijdens en na die tocht bracht een aantal Tungelroyse wielervrienden bijeen. Uit die vriendschap en gezamenlijke enthousiasme voor het wielrennen is de organisatie van Wielerronde Tungelroy weer ontstaan. Het valt op dat de éénmalige Scouting actie uit 2012 zich als een olievlek door Tungelroy heeft verspreid. Inmiddels zijn er heel wat Tungelroyse dames en heren die de renfiets hebben ontdekt en die heel veel plezier beleven aan het wielrennen.

Dat enthousiasme voor het wielrennen, de hang naar kameraadschap en sensatie die het opzoeken van je sportieve grenzen biedt heeft ertoe geleid dat er in het voorjaar van 2019 een aantal Tungelroyse wielrenners de koppen bij elkaar hebben gestoken en het plan hebben opgevat om nog eens zo'n heroïsche fietstocht te maken. Uiteindelijk werd het idee van een paar fanatiekelingen door 9 renners en 5 verzorgers opgepikt en werd op 1-2-2019 gestart met vergaderen en natuurlijk met trainen. Nu, meer dan 6000 trainingskilometers en een stuk of 10 vergaderingen later zijn wij er helemaal 'klaar' voor en kunnen we bijna niet meer wachten om te beginnen aan een fantastisch uitdagende fietstocht van de St. Barbarakerk te Tungelroy naar de meer dan 2000 fietskilometers verderop gelegen Sagrada Familia in Barcelona. En....dat allemaal in 13 etappes!

Voor de wielrenners en de verzorgers staat veiligheid voorop. Elke fiets is goed gecontroleerd, de verkeersregels worden gerespecteerd en alle deelnemers zijn er zich terdege van bewust dat niet het tempo maar het plezier en de veiligheid van deelnemers en andere weggebruikers de belangrijkste ingrediënten zijn voor het met succes volbrengen van deze tocht. Een tocht waarover alle deelnemers nog lang zullen napraten.

Al diegenen die ons team van wielrenners en begeleiders nog vóór vertrek een hart onder de riem willen steken en ons willen uitzwaaien nodigen wij van harte uit op zaterdagmorgen 31-8-2019 om 8.00 u. naar de St. Barbarakerk te komen. Daar zal 's morgens Pastoor H. Notermans zijn laatste officiële taak in Tungelroy uitvoeren en ons gezelschap met Gods Zegen wegzenden naar Barcelona.

Dus, mensen van Tungelroy, vrienden en al diegenen die het fijn vinden om kennis te maken met de deelnemers en hen samen met Pastoor Notermans, die ook aan een nieuw avontuur begint uit te zwaaien, kom aanstaande zaterdagmorgen om 8.00 u. naar de St. Barbarakerk zodat wij allemaal met een goed gevoel aan een geweldige uitdaging kunnen beginnen.

Tungelroy – Barcelona groep.

Verslag dag 1 31-8-2019

Om 7.30 u. waren alle renners en verzorgers bij de WP van RVS Schroeten. Mies wilde nog van allerlei schroeven in de kar draaien, bagage meenemen en – of verstampelen terwijl hij Renate en omstanders instrueerde van alles te doen en te laten.... Het werd HOOG tijd om te vertrekken! Dus naar de St. Barbarakerk waar de koster Thea de kerk al had geopend en zo'n 60 tot 70 mensen op het Barbaraplein ons stonden op te wachten. Er werd gekust. Weert de Gekste fotograaf was er ook!! Om 8.00 uur precies kwam Pastoor Harrie Notermans op zijn vouwfiets aangereden en de ceremonie kon beginnen. Pastoor had zich goed voorbereid en vertelde het evangelie van Lucas waarbij Onze Lieve Heer 72 van zijn volgers 2 aan 2 de wijde wereld instuurde met de opdracht zijn woord te verkondigen. Op pelgrimstocht... In elk huis waarin zij binnen gingen moesten zij zeggen; 'vrede zij u en allen die in deze woning wonen'. Wij gaan ook op zo'n tocht. Opdracht is veilig en blij aan te komen bij de Sagrada Familia en daar een kaarsje op te steken voor allen die wij vrede toewensen en de parochianen van Stramproy en Tungalroy. De renners werden gezegend en de bus met aanhanger én chauffeur ook. Daarna, met de laatste kussen en knuffels op weg. 8.20 uur (5 min later dan Wim, onze wegkapitein had verordonneerd) vertrokken wij met Henk de routeman in tweede positie. Henk heeft ons de hele dag de weg gewezen. Dat ging perfect.

Richting Maasmechelen t.h.v. Lanklaar en Maasmechelen zelf was het twee keer 'raak' Lei en Marien reden lek. Uiteraard was Mies er als de kippen bij om de binnenbanden te verwisselen. Met handen als een hoefsmid zat ie beide keren binnen 5 minuten op de fiets. Marien, met zijn anti leklintgroothanzenpraat heeft weer eens een diepe buiging voor Hr. Schroeten moeten maken..... Op naar Hoei... Hoei, waar wij allemaal klote herinneringen aan hebben. ?? Hoej waarvan wij elke muur bereden hebben in de stromende regen. Vandaag was Hoej ons goed gezind. De zon scheen, het was druk en langzaam aan werden alle rennerskoppen knalrood... Ton riep alle plaatsnaamborden zodat ook de blinden die meereden wisten waar zij ongeveer waren....

Na een heerlijk door de dames bereid broodje gezond onder de bomenrij van Hoej pakten wij de draad weer op. Daarbij raakte Lei (4 broodjes gezond en twee bloemkolen in de buik) van de kook en 'op slot' de cols die toen kwamen heeft hij zich omhoog moeten slepen. Mies werd geteisterd door kramp in zijn beide buitenste benen. In zijn middelste been had hij volgens eigen zeggen de laatste drie weken geen kramp meer gehad..... Waarschijnlijk is, volgens dokter Ton de kramp in zijn buitenbenen geslagen. Mies lag in het gras langs de weg... maar, na 8 tellen van de referee herpakte hij zich en kwam weer uit z'n hoek om de match met zijn standaard killersinstinct te hervatten....

Op bepaalde stukken was de weg érg slecht en gingen we met snelheden van 60 km. Per uur omlaag. Gerrit zijn fiets raakte in de slinger en met een wit vertrokken gezicht landde hij bijna in de sloot. De alarmcentrale belde.... Mam van Helmond was gevallen. Gerrit belde meteen broers Jan en Jos die direct in actie kwamen. Na een minuut of tien kwam het verlossende bericht dat Mam van Helmond haar hoofd voorzien was van een dikke bult en haar ego een beetje beschadigd. Later kregen we een foto waarop zij haar strikhoos weer hanteerde....

Na 154 km landden wij aan in Camping Paradiso alwaar Frans met zijn damesteam hun zaakjes weer perfect voor mekaar had. Frans was al aan het vissen. De drie stinkbrasems van 15 kg per stuk die hij ving had hij vlgs. eigen zeggen terug gesmeten. Het enige wat in zijn sleepnet zat was een dikke steen.....

Er werden 38 pintjes en 5 cola's verorberd voordat iedereen een koude – warme douche had genomen. Toen werd er gegeten. De nasi-bami van Renate werd teruggegeven aan de natuur zodat wij die morgen niet langs onze aarssos pijpen over de weg sproeien.

Na een overheerlijk maal met heerlijke geen aspergesoep van Ria en gebakken eieren met pindasaus van Renate die met liefde door Annemie en Annie werden geserveerd heeft Frans alles afgewassen. Zijn specialiteit.....

Dan is het 20.30 en neemt Kapitein Wim het woord en word de dag nabesproken. Na nog was overleg naar bed en, dat is gebruikelijk worden wij allemaal ingestopt door de chauffeur Frans dien ons een goedenacht wenst, nog een mooi verhaaltje vertelt en met een nachtzoen afscheid van ons neemt. Morgen komen er 200 kakelverse kilometers aan en dan is een goede nachtrust onontbeerlijk.

Etappe 2, 1 sept 2019 verslag.

Geschreven door ons allemaal.

Na een niet al te beste nachtrust, maar een super ontbijt verzorgd door onze dames hadden we 198 kilometer voor de boeg. We fietsten van Camping Paradiso in Dinant (spartaans ingericht en hygiëne volgens de Waalse maatstaven) richting Franse grens. Het was erg fris toen we vertrokken, de spieren moesten eerst nog op temperatuur komen na de etappe van gisteren. "Het kraakte en het piepte" overal om het zo maar eens te zeggen. Later kwam de zon door, 21/24 graden heerlijk fiets weer. Snel volgde de ene klim naar de andere. Het ging steeds beter. Na de klimmen volgde natuurlijk de afdalingen. Met 60 a 70 kilometer afdalen is een ervaring op zich, de adrenaline giert dan door je lijf, super. Het stuur goed in handen houden. Wat voelde dat goed, de wind door onze haren en langs onze benen. De omgeving werd steeds mooier en we genoten met volle teugen. Het is geweldig om dit te mogen meemaken.

Niet te min, het was niet alleen "Halleluja en Hooossanna", de navigatie liep helemaal in het honderd, er hangen god weet hoeveel satelieten in het heelal maar die, die ons de weg moest wijzen hadden ze net in de "revisie"??? We reden ons hopeloos verloren. We hebben 40 kilometer om gereden en door het zoeken en heen en terug en omhoog en omlaag hebben zijn we daardoor ook nog 3 uur langer onderweg geweest. Dus de frustratie werd toch wel wat hoog bij een aantal van ons wat resulteerde in ☹️. Na een aantal "ongelimeerde" uitlatingen en hier en daar wat schuttingtaal gebezigd te hebben kwam eenieder tot bedaren en hebben we met volle teugen genoten van wat wel goed ging en de omgeving. En eindelijk.....daar kwam de bus met de kar en onze dames en onze chauffeur op de rustplaats, Breux (Frankrijk net over de grens met België), in zicht. Onze dames en onze chauffeur stonden stijf van de zenuwen en maakte zich grote zorgen het was al bijna 1500 uur, "waar blijven ze toch", "als er maar niks gebeurt is!!".

Wat waren wij blij om hun te zien en zij ons. Snel een broodje gezond, een kop koffie/thee, de bidonne vullen en hup weer de fiets op want we moesten nog bijna 100 km. Om 21.00 uur kwamen we aan op een mooie camping les brulles in Verdun.

Moe maar voldaan werkten we een bord spaghetti naar binnen. De dames hadden erg lekker gekookt, alles erop en eraan. Een warme Douche en daarna gauw het bed in. We lagen met 6 personen in een mooie stacaravan, lux uitgevoerd. Niks mis mee alleen jammer dat we er zo kort van konden genieten. Maar je kan niet alles hebben, en als je met een gezelschap als het onze, samen deze "pelgrimstocht", "zoals onze pastoor het omschreef", mag maken dan kun je alleen maar constateren dat je gezegend bent.

Nogmaals dit was het verslag van 1-9-2019, het verslag van vandaag 2-9-2019 komt morgen, want het pijpje 🚬 is helemaal leeg.

Tot morgen .

En Super bedankt voor het meeleven, de berichtjes en de moreele ondersteuning.

Dat doet ons goed.

De Tungelroy-Barcelona groep 🍷😊☹️

Etappe 3 2 september 2019

Om 6 uur ging de wekker in Verdun. Een stad met een rijk oorlogsverleden (1914 – 1918) In menige caravan klonken 's morgens geluiden evenals of er een compagnie fuseliers binnenviel. De stank van cordiet was op diverse plekken niet te harden..... De koppen van de renners verschenen de ene na de andere op de veranda. Rillend van de kou klommen wij op onze fiets. Het was slechts 7 graden..... Arm en beenstukken en windjacks was het devies.....

Na de monstertocht van gisteren met een aankomst om 21.15 u. in het pikkedonker begonnen we toch met frisse moed aan een tocht van wederom rond de 190 km. Iedereen was er. Niet fruitig en niet fris maar wel allemaal met het idee er weer een fijne fietstocht van te maken. We fietsen nu nog door het stroomgebied van de Meuse. Dugny sur Meuse, Villers sur Meuse, Tilly sur Meuse, je kreeg er een druppel van aan je neuse.... De zon brak door en opeens reden wij in de zon langs een prachtig meer, het Lac du Madine. Door het dorpje Pannes.... Zou dat een slecht voorteken zijn????

Uiteindelijk kwamen we bij de Moesel.... La Moselle en reden we door plaatsen als Autreville sur Moselle, Flavigny sur Moselle en Velle sur Moselle waar we (weer eens) de verkeerde weg kozen en de Garmien in de war raakte... Ineens reden we door het dorpje Pinnes.... Inderdaad we waren ram aan de pin. Gelukkig naderden we het kerkje in Gustines een van de voorstadjes van Nancy alwaar we weer werden opgewacht door ons verzorgingsteam.

Nadat we weer verwend werden door Frans en de dames met broodjes met kaas, krentenbollen, bananen, appels, peren, mueslibroodjes en andere fantastische heerlijkheden fietsten we naar Nancy. Wat een prachtige stad aan de Moesel. Op een gegeven moment fietsten we langs de rivier en daar voer een enorm binnenvaartschip 'Fritske' genaamd uit Eindhoven. Wij met z'n allen natuurlijk schreeuwden 'EINDHOVEN – SHIP AHOY' de schipper kreeg ons in de smiezen en blies met volle kracht zijn sloopshoorn!

Toen op ons gemakje naar het centrum van Nancy. Prachtige kastelen en enorme gebouwen. Op een gegeven moment stonden we voor een fontein alwaar tante To van Oler en Sil Mie (daar leken ze op) foto's van ons maakten. Gerrit sprak de dames in zijn beste Frans aan maar al gauw bleken de dames uit Twente te komen en uiteindelijk belandden zij samen met ons op alweer een mooie foto. Het ene mooie gebouw na het andere passeerden we. Het enige wat 'n beetje tegenzat waren de straatklinkers want na meer dan 100 km. begonnen de kontjes op te spelen.... De streek bleef ons verbazen. We fietsten langs een kanaal waarin we wel meer dan 20 sluisjes passeerden. Sommige sluisen lagen niet meer van 400 mtr. Uit elkaar. Eerst gingen we omhoog en later fietsten we weer glooiend naar beneden. Het was vlg. ons de Rousseau Le Robert..... maar zeker weten doe je dat niet. En dan de onbeschrijfelijk mooie natuur. Roofvogels, dassen, reeën, en ooievaars hebben we gezien. Plotsklaps zag dokter Ton zelfs een nijlpaard aan de beekrand verschijnen. Jac was van schrik te laat met de camera.... Kilometer na kilometer trok aan ons voorbij. De streek was mooi, de dorpjes veelal verlaten. Mensen die 'vooruit' willen, trekken hier uit de dorpjes weg. Vervallen gebouwen en kerkjes. Kapotte ramen, afgefallen stucwerk en alleen maar boerderijen. Onverzorgde boeren en knechten hebben we gezien. Grote boerderijen en onafzienbare velden met mais of graan. Hier en daar een puist in het landschap van een groepje silo's of een grote koeienstal. Na zo'n 150 km. begon de afstand toch op te spelen. Daar kwam de heuvelachtigheid van de Ardennen – Voagezen nog eens bij. Op ca. 165 km moesten we een top van 400 mtr. hoogte over met een stijgingspercentage van op plaatsen meer dan 10%. Met 170 km. in de benen gaat dan niet zo gemakkelijk. Zeker niet als je na een stevige daling (snelheden van bóven de 60 km. p.u.) weer zo'n lastpost moet bestijgen van 380 mtr. Voor op 't kleinste blaadje en achter op de '32. Het hield maar niet op. De bidons raakten leeg en enkelen van ons begonnen het koud te krijgen want ook het eten was op.... Het venijn zat 'm dit keer écht in 't staartje. Van de 1550 hoogtemeters moesten we er de laatste 40 km zéker 1000 maken. Met een gemiddelde snelheid van 23.5 km/u en een rijtijd van 9 uur en 26 minuten landden we rond de klok van 18.30 u. aan bij Camping Lac du Bousey in Sanchey. Het dag totaal volgens het routeboek zou 190. km moeten zijn maar het werden er 221. Dan kun je geruststellen dat niet lang na de bespreking, waarbij Frans tot Held van de Dag werd gekroond vanwege zijn onuitputtelijke opbeurende sportiviteit en droogklotenhumor, iedereen welterusten allemaal werd gewenst. Morgen is weer een dag en dan hopelijk met wat minder kilometers.

Tungelroy-Barcelona Groep.

Etappe 4 3-9-2019

Vandaag een "korte" etappe. De benen zijn stram de billen doen pijn het is ijskoud maar Wim de wegkapitein is onverbiddelijk. 8 uur is 8 uur en dan gaan we fietsen, geen gezeur. Fietsen verdorie. En met graagte geven we daar allemaal gehoor aan. Ondanks de ongemakken is dit "Once in a life time!". We vetrokken vanmorgen ook weer onder een kobaltblauwe hemel, het had net niet gevoren, maar het scheelde niet veel. Een aantal van ons hadden in plaats van 2 zelfs 3 shirtjes aan. Vol goede moede gaven de navigators de richting aan, op naar het zuiden, de zon links van ons houden, super!!, koud maar wel lekker. Na een 20 km, potverdorie, we hebben de zon van links, dit klopt niet..... alweer problemen met navigeren. Wim, Henk en ook Lei radeloos en gefrustreerd omdat we alweer niet goed vetrokken waren. We hebben de koppen bij elkaar gestoken, een goed en diepgaand overleg gehad en er werd besloten om het adres van de camping in te voeren in de "Gaarmien" en dat aan te houden. Dat ging stukken beter, we laten dus vanaf nu de route die we van tevoren uitgestippeld hebben los en fietsen nu van bivak naar bivak. Toen we voor de tweede keer uit Sanchey vetrokken, ging het vele malen beter, we zaten direct op koers. Langs een kanaal, u wellicht bekend zoals je vanuit Lozen naar Bree, Maastricht kunt fietsen, maar dan vanuit Sanchey. Er werd flink doorgetrapt. We konden op korte tijd veel kilometers maken. Dat was wel fijn. De temperatuur steeg en rond 10 uur konden de arm en de beenstukken uitgedaan worden. Het was mooi weer, een mooie rit langs kanalen, landerijen, heuvels en dalen. Iedere trap zie wel weer iets anders. Vogels, vee, bloemen, vissen te veel indrukken om nu op te noemen, we hebben het al vaker gezegd maar het is gewoon super. Zoals gezegd we zijn vandaag twee keer vetrokken in Sanchey. Van daaruit langs het water naar Thielouse, Melomenil, Fontenoy le Chateau en van daar uit het schilderachtige dorpje Melincourt alwaar we onszelf getrakteerd hebben op een kopje koffie cq cappuccino en een stukje vlaai. Erg lekker en een welkome versnapering want de billen waren/zijn nog steeds beurs en de spieren doen nog steeds pijn. Maar wel lekker!!. Van Melincourt uit moesten we nog ruim 45 km naar Scey Sur Saone alwaar we om 13.30 vanmiddag arriveerden. Zalig, zo vroeg aan komen op het bivak. We hebben ons lekker gedoucht, samen (met name Henk en Ton) muziek gemaakt, een lekker koud glas bier gedronken en wellicht een wijntje. Wim en de dames hebben een heerlijke barbecue voor ons verzorgd. De door Frans gevangen vissen smaakten uitstekend. Goed gegeten en nu is het tijd om het stramme lijf te ruste te leggen. Vandaag waren het "maar" 112 km en een 800 hoogtemeters, waar hebben we het helemaal over ?
Toch????

Zoals we leggen het stramme lijf te ruste en we houden contact.

Tot morgen
Tungelroy-Barcelona Groep.

Etappe 5: Tungelder- Barcelona 🚴🚴🚴🚴🚴🚴🚴🚴🚴🚴🚴

Op Camping Saone Jolie in Scey-sur-Saône-et-Saint-Albin hebben we geslapen in tenten op palen. Twee man moesten op luchtbedjes slapen op de vloer. Het was bitterkoud en iedereen was rond de klok van zes uur alive and kicking. Vandaag zou volgens het routeboek een tocht(je) volgen van 157 km. Iets waarvan geen enkele van de renners opkijkt.... Het ontbijt hebben we samen buiten opgepeuzeld. De yoghurt was nog bevroren en het brood was door de bakker gesneden toen het nog warm was. Om 7.50 u. reden we weg, uitgezwaaid door de dames en Frans in de volle overtuiging (Henk) dat het navigeren vandaag wel goed zou gaan....

De rustplaats waar de dames en Frans ons op zouden wachten was de kerk in Premières langs de Grande Rue. Gisterenavond dachten wij dat we op zo'n 80 km elkaar zouden treffen. Dat bleken er 110 te zijn! 's Morgens na 5 km. pikten wij een fietspad langs een kanaaltje op. De dauw hing over het water. Koud. Enkelen hadden weer 3 shirts aan, maar slimmeriken hadden papier van de keukenrol onder hun shirt. Warm! Werkelijk prachtig was deze fietstocht over bruggetjes, langs sluisjes. Veel pleziervaart! Kleine haventjes en uitgestrekte landerijen. Het is telkens weer een feest een reiger of een buizerd op een paal te zien die ons aanstaart en pas wegvliegt als wij passeren. Op een plaats in de stroom hadden Ed en Willem Bever kunstwerken aangelegd.... De weg werd stilaan slechter en op een gegeven moment was het niet meer dan een zandpad (rivierklei) vol met kuilen en gaten. Het pad hield zelfs op... De Gaarmien gaf aan 'gewoon' door te fietsen maar zonder weg, door de wei gaat dat niet. Er kwam een jeep aangehobbeld met een Franse Boer erin en die wees ons de weg. Over een kiezelpad weer richting de bewoonde wereld. Daar troffen wij een uitgebrande auto (Volkswagen Golf?) aan in de sloot. Die kans lieten we niet aan ons voorbij gaan en al gauw zaten enkele wielrenners in en op de auto in het lange gras. (Foto!!) Hilarisch. Over het middeleeuws keien-klinkerpad terug naar de bewoonde wereld. De verzorgers gebeld met de mededeling dat het nog wel een 30 tot 45 minuten zou duren voor we op de pauzeplaats waren. En.... toen sloeg het noodlot toe. In Henk zijn achterwiel begaven twee spaken het. Mies moest met kunst en vliegwerk het zaakje heel houden. De band werd wat leeg gelaten en Henk mocht niet meer staande fietsen. De hellingen op en af over een grove kiezelweg, écht levensgevaarlijk! Je moet naar beneden, mag geen vaart maken en je moet laveren tussen de keien... Het kon niet uitblijven..... Marien reed alweer lek (de éنية van ons team die met anti lek lint rijdt (!!)). Alweer wachten. Enkelen van ons lagen languit op de weg in de zon! De 'sjeale zeiver' kreeg al gauw de overhand. Toen Marien en Lei weer hadden aangesloten en Mies met Henk al vooruit was gereden om het fietswiel te vervangen pikten we de draad weer op. Premières, here we come..... 'Liever te dik in de kist' en 'Je loog tegen mij' passeerden de revue. Bij de kerk werden we heerlijk verwend met knakworsten van Renate, Annie, Ria en Annemie. Frans was nog steeds koud en wilde niet op gang komen. Na een half uurtje weer de fiets op en verder. Op naar Chagny. De wind stond met kracht 4 recht van voren. Diverse keren werd geroepen 'Kalm aan' en moesten we inhouden. Nu we het kanaaltje en de Saone achter ons hadden gelaten voerde de route over de ene helling naar de andere. Geen bossen meer en alleen een felle zuidenwind. Bij Beaune (een prachtige stad) hebben we even een stop ingelast en de mooie kathedraal bezocht en een kaarsje opgestoken. En dan weer de fiets op en verder. Het water raakte op. De brandende zon (34 graden en felle wind) zogen ons leeg. In een boerengat (wijnbouwers) waren ze met een man of vier met behulp van een mobiele bottelmachine wijn aan het bottelen. De boer wilde Wim een fles verkopen voor € 35,-. We hebben aan een kraan die een andere boer bereidwillig opendraaide onze bidons gevuld en pakten toen de draad weer op. De kilometers begonnen ook nu weer pijn te doen. Maar... na 191 km., 4500 kcal & 880 hoogtemeters landden wij na 7 uur en drie kwartier fietsen aan op onze rustplaats. Camping Paquier Fane in Chagny. Ons foerage team was er nog niet. Die zaten nog te genieten op een terrasje. Na 20 minuten was het gehele gezelschap compleet en kon Ria met pijn en moeite de borg betalen. Frans en Ria togen nog effe naar de stad voor een lekkere alcoholische versnapering terwijl de andere dames weer een fantastisch maaltje bereidden. Om 20.30 u. zat iedereen aan tafel en was weer een mooie dag verstreken. Zo rijgen de onvergetelijke dagen zich aaneen. Fietsen.... Een feest.

Etappe 6 5 september 2019

S 'morgens begonnen we vol goede moed aan alweer de zesde etappe van deze onvergetelijke reis. Na een stevig ontbijt zaten we allemaal om 8.03 u. op de fiets en krakend en piepend kwamen de stramme botten weer tot leven. De eerste hellingen doen dan erg veel pijn en je denkt; 'vandaag wordt 't moeilijk' maar gaandeweg de dag, en zéker als het zonnetje erbij komt dan raak je op temperatuur en na een uurtje fietsen kwam de eerste stevige klim. Na zo'n 25 kilometer verlieten we het kanaaltje en ging het bergop. Van het buitenblad naar het binnenblad en dan versnelling voor versnelling op naar de '32 want die was écht nodig! Boven aangeland (432 m.) ging het met een noodvaart omlaag. Langzaam werd de scherpe daling een glooiing naar beneden tot we na zo'n 85 kilometer aanlandden in Matour. Daar, bij een mooi kerkje stonden Frans en zijn dames ons op te wachten. De deuren van de bus wijd open en de tonen van André Hazes, Rita Corita en Helma en Selma schalden ons tegemoet. Weer werden we verwend. Wraps dit keer met zorg klaargemaakt en lekker, érg lekker. Er werd zelfs gedanst op het plein voor de drie cafes die allemaal in het teken stonden van de haan (Le Coq). De mensen wonende langs de Grande Rue hebben zeker gedacht 'wat moeten die grijze gekkende wielrenners voor onze deur' want plezier is er áltijd.

Na Matour begon het klimmen pas écht hoogtemeters 300, 400, 500 en 600 staan aangegeven op de paaltjes langs de weg en het hield maar niet op. Door bossen. Langs mooie velden en f a n t a s t i s c h e vergezichten klommen we de ene helling naar de andere op. De eerste was 529 m. dan dalen naar 410m. met een ijselijke snelheid van 60 km/u en meer. In de schaduw, met de koude snijdende wind en op die hoogte krijg het koud. Je bent nat van het zweet op de top aangekomen, schakelt naar het grote blad en dan in volle vaart naar beneden. De koude wind aan de schaduwzijde van de berg doen je rillen op de fiets..... en dan weer van 430m. naar 560 m. en weer naar beneden met een lichte daling zakken naar 320 m. hoogte waarna 'de piece de resistance' volgde; een klim naar 650 m. hoogte gevolgd door een afdaling over brede, niet drukke wegen met hier en daar een tractor of vrachtwagen. Dan is het echt opletten. Je kent de weg niet en als je vooroprijdt of je ziet de renner vóór je niet meer moet je maar afwachten wat je tegemoet gaat. Op plaatsen waren de haarspeldbochten ijzingwekkend en giert de adrenaline door je lijf. Een sensatie! De afdaling ging naar ca. 200 m. hoogte waar we weer langs een kanaaltje kwamen. Toen op zoek naar de camping. Het zouden nog ca. 17 kilometer moeten zijn volgens Google maps. Wim zijn Gaarmien viel uit want de batterijen waren op. Henk had de route. Inmiddels weten we allemaal; 'Als Henk navigeert, gaat het vaak verkeerd maar... je krijgt conditie als een peerd! En... Dat is in deze dagen zéker veel weert.....' We raakten compleet uit koers. Toen we weer op Google maps keken was het nog maar 36 kilometer(!) naar de camping en waren wij, zonder het te beseffen op de terugweg naar Matour, onze rustplaats.....

Lei zag het niet meer zitten en Henk schrok zelf ervan. We raakten in een emotionele knoop. Gerrit zat langs de kant van de weg en belde uiteindelijk Frans want die weet overal raad op, (die nam – wijs -niet op) Toen Ria gebeld... Het meest zwarte scenario doemde voor ons op. We hadden namelijk in het voortraject een camping gereserveerd en later weer afgezegd omdat die camping 85km van de route lag....(Camping de Lyon in Dardilly). Hadden we een fout gemaakt en de verkeerde camping afgezegd???? Op dat moment, in die paniek en meleé was niets meer zeker. Waar we ca. 160 km. zouden moeten fietsen hadden we er al meer dan 200 op de teller. Dan is er maar één devies; 'rust bewaren en logisch nadenken'. Ton zong nog eens 'liever te dik in de kist en Nancy sloot zich bij hem aan... De stemming steeg weer boven het vriespunt en we staken de koppen bijeen en haalden allemaal diep adem.

Opnieuw alle Gaarmiens (die nog leefden) ingesteld en Jac met zijn Google maps aan kop gezet. Hoppahhh op naar de camping alwaar wij na een dag totaal van 223 km. aanlandden. Moe maar érg voldaan.

Ons fourageteam had een restaurantje gereserveerd waar we rond de klok van 20.00 u. werden verwacht. Dat navigeren met behulp van een Gaarmien niet 'eenvoudig' is bleek al toen we het campingterrein verlieten en faliekant de verkeerde kant op liepen op weg naar het restaurant... Het kan inderdaad verkeren.

We hebben heerlijk gegeten (grote lappen vlees) en hoefden uiteindelijk maar twee extra porties friet te betalen terwijl we er zéker 5 of 6 hadden gekregen. Een glaasje wijn en een stevige pot bier deden alle beslommingen van die dag al snel vergeten. Voor morgen werd ook al gereserveerd en Ton neemt morgen Nijlpaardbief met mayonaise..... De kok, zijn echtgenote en hun zoon hebben ons

allemaal verwend. Er was ijs toe. Deux ou trois boules ou cinquante.... Dat bleek net iets teveel. Na nog even nagetafeld te hebben zakten bij enkelen van ons de oogleden in ruststand en werd het hoog tijd dat we onze bedjes opzochten.

Vermeldenswaardig was dat we op deze camping (Camping L'Oree du Lac in Villerest) twee huisjes en twee tenten (op palen) hadden gehuurd waar we twee nachten zouden verblijven. Met de ervaring van gisteren (kou in de tent) heeft Ria de campingshoudster zo ver gekregen dat we uiteindelijk toch 3 huisjes kregen en iedereen in een goed bed warmpjes kon slapen. Alle huisjes hebben een douche en een apart toiletje. En er is een centraal was / douchehok met heerlijke douches. Perfect verzorgd alweer. Tot nu toe was de eerste camping met de illustere naam 'Paradiso' nog de minste van alles wat we bezochten. Zonder te moeten stellen dat Paradiso 'slecht' was.

Rond 11.00 uur was iedereen onder de dekens en dekbedden geschoven en daalde de rust weer. Tijd voor dromen.....

Tungelroy – Barcelona groep

Etappe 7 zaterdag 7 september 2019

Van Villerest (op +/- 400 meter hoogte) naar Saint Paulien (op +/- 800 meter hoogte)

Het was ijzig koud. Ook onze Geert is 64 jaren jong geworden vandaag. We hebben hem vanmorgen om 06.30 al allemaal geknuffeld en proficiat gewenst en natuurlijk uit volle borst voor hem gezongen. Vandaag zijn we om 07.30 vertrokken. De "koninginnenrit" stond op het programma. Een aantal heel mooie beklimmingen, waarvan er een tot ruim boven de 1200 meter. De langste beklimming vandaag was ruim 11 km lang, met een gemiddeld stijgingspercentage van +/- 6 a 7 % maar pieken met 21+%. Zoals gezegd om 07.30 vertrokken, we fietsten van de camping af en het begon meten met een glooiend parcours maar na nog geen 3,5 km kwamen we al bij de eerste serieuze klim uit. Ruim 7,5 km met een gemiddeld stijgingspercentage van 3 tot 6%. Deze klim liep goed maar de benen schreeuwden het uit na de dag rust en al ruim 1000km gefietst te hebben. Gerrit had tijdens deze klim een lekke band, we moesten op de top wachten en we hadden het allemaal steenkoud. Snel de band verwisselen en vooruit met de geit. Ook nu was het landschap van eenzame schoonheid, en de natuur doet ons keer op keer verbazen. Kijk daar!, heb je dat gezien!!!, wat is dat toch mooi!!!, kijk die buizerd, die havik, dat ree, die stier en die koeien. Allemaal beelden die we nooit meer zullen vergeten. Ook vandaag zijn we bij een kerkje binnen gegaan tijdens de pauzeplaats in Doré L'Eglise. Gebouwd rond, +/-, ongeveer de 12de eeuw. De Franse tekst en uitleg was voor ons moeilijk te begrijpen maar het jaartal 1200 was wel vermeld en plaatjes kijken, lukt altijd wel. De natuurstenen dorpels en vloeren in de kerk en ook het glas in lood en het interieur deden in ieder geval aan die tijd denken, het was indrukwekkend. Het geheel maakte een sobere maar mystieke indruk van wege het feit dat er weinig licht inval in de kerk was. De hele dag was het klimmen en dalen. Met name het dalen, de wegen waren van goede kwaliteit en er werden snelheden bereikt van boven de 70km per uur. Erg lekker..... Rond 1700 uur kwamen we in Saint Paulien aan en hebben we een lekkere pint gedronken op Geert zijn verjaardag. In totaal hebben we vandaag 7,20 uur daadwerkelijk gefietst, en ruim boven de 190 watt per trap. Het navigeren ging vandaag geweldig. Henk een dikke pluim. En in totaal hebben we na de rit van vandaag 1280 km al afgelegd. Ruim over de helft....

Morgen staat er ook weer een ferme rit op de planning waar we ook weer ruim boven de 1200 meter zullen stijgen maar we zullen weer dalen naar zeeniveau. Voor nu wensen we jullie allemaal een fijne avond toe en we horen morgen weer.

Ps. Volg ons via de website van Fleximo (een van onze sponsors), Stichting Wielerronde Tungelroy en de facebook pagina van beide.

Tot morgen

De Tungelroy-Barcelona Groep.

Etappe 8   8 september 2019

Vanmorgen in Saint Paulien – camping La Rochelambert – was het steenkoud. Toen we vannacht een plasje maakten regende het lichtjes. Met zo'n koninginnenrit in de benen en gisterenavond een overheerlijk avondmaal (rijst met rattatouille en kebab, kippensoep en een toetje) en enkele lekkere glaasjes wijn of biertjes was het vanmorgen moeilijk om op gang te komen. Onze wegkapitein Wim is onverbiddelijk en om 8.10 u vertrekken we uitgezwaard door de dames. Enkelen van ons hadden zich met extra truis en jassen gewapend tegen de kou. We startten op ca. 750 m. hoogte en klommen eerst geleidelijk naar 810 m. hoogte om toen met een noodgang en rillend van de kou te dalen tot ca. 600 m. hoogte. De kou maakt alle spieren stram en doet je hele lijf rillen. Je kan niet goed functioneren en het logisch denken wordt dan moeilijk. Je raakt in een cocon met jezelf en je probeert het wiel voor je te houden uit álle macht. Na ca. 27 km. begon de klim die gedurende zo'n 30 kilometers aanhield met stijgingspercentages tot 15% in deze snijdende kou. De wind van voren en ijskoude regendruppels op je pijnlijke lippen.... Toen gelukkig een kleine daling en konden de benen even 'los' worden geschud maar niet voor lang. Tussen km. 50 en km. 70 kregen we het héél moeilijk en moesten we klimmen naar een hoogte van 1251 m. Aan het einde van elke helling werd door de snelsten van ons gewacht op de rest. Wachten en bezweet stilstaan in de snijdende wind is écht geen pretje. Op de top van de col hergroepeerden wij en gingen we in een restaurant binnen alwaar Mies voor iedereen koffie organiseerde en twee pakjes koekjes (een soort lange vingers) serveerde voor de hongerige onder ons. Even in de warmte bijkomen deed ons goed. De fouraetroep werd gebeld en op de hoogte gesteld van ons noodgedwongen oponthoud. Maar, je moet echter verder. Niet lang daarna – het leek wel boven de boomgrens zo kaal was het landschap – zetten we weer een afdaling in. Van 1210m. naar 860 m. Oef wat was dat koud. Dan begon alweer een klim die alle renners deed twifelen of ze wel een goede keuze hadden gemaakt om mee te gaan met deze tocht..... Je denkt dan, als je met 8 tot 12 km. u. langzaam weer opstijgt naar grote hoogte dat je je familie, vrienden en sponsors..... Fleximo (Thijs Truijen) , ZLIM, Saelmans Woningmakelaardij, RVS Schroeten, Stultiens Autobanden en Peter Schaap (Mobitex) niet teleur wil stellen. Je denkt dingen als; Het gaat me lukken, mij zal het niet gebeuren dat ik hier in de bus moet stappen. Je verbijt je pijn en trotseert alle negatieve zaken die als een orkaan in alle soorten en maten (geestelijk en lichamelijk) op je af komen. (Ik zal ze een poepie laten ruiken.....)

Dan komen we gelukkig bij de pauzeplaats. Na iets meer dan 90 km afzien is er warme koffie, brownies, wraps, bananen en een liefdevolle omhelzing of knuffel. Frans maakt de bus open en de garderobe van de renners wordt weer uitgebreid met nog meer jassen, shirts en dassen. Naar verwachting moeten we er nog minimaal 85 en met Gerrit aan de Gaarmien weet je 't maar nooit.... Kom op mannen, we gaan... en iedereen schiet weer in de toeclips en dan gaat het alweer bergop. We zien op de bordjes langs de weg dat de hoogte nog steeds toeneemt tot alweer 1100 m. Toch is er van verschillenden van ons nog aandacht voor mooie gebouwen (enorme kerken op rotsen en een Madonna met kindje Jesus op één rots van wel 100 mtr hoog.....) prachtige vergezichten, veldkruizen, monumenten voor gevallen soldaten, reigers, buizerds, mooie koeien en stieren. Auto's die 's nachts vermoedelijk een bocht misten en nu in de sloot liggen enz. enz. Maar ook veel vervallen woningen & boerderijen in kleine dorpjes. Hier is de trek naar de stad en het leeglopen van het platteland duidelijk te zien. Rondkijken en je aandacht even naar iets anders verlicht de pijn. Dan komen we op de D609, ik zal 'm nooit vergeten. Deze weg is vlgs. mij vergelijkbaar met de Mergellandroute in Nederland. Veel toeristen en plaatselijke bewoners maken van deze zondag gebruik om deze p r a c h t i g e route te rijden met motor of auto. Van km. 110 tot aan km. 145 ging het zoevend naar beneden en daalden we van 1100 m. naar 350 m hoogte.

Aan deze kant van de berg scheen de zon en al snel gingen de jassen, beenstukken, hesjes en andere zaken uit. De temperatuur steek en de snelheid ook. De afdaling was werkelijk f a n t a s t i s c h. Op een gegeven moment zag de kopgroep van ons pelotonnetje voor zich de bus met onze opvallende aanhanger rijden. Dat werd natuurlijk een race om die nog 'te pakken' met snelheden van tussen 60 en 75 km per uur ging het met een noodvaart naar beneden. Auto's werden voorbij gereden, bochten aangesneden alsof de renners op een motorfiets zaten. Bauke Mollema zou Nancy en Marien hier beslist niet hebben gelost.... Mies, Wim en vooral Ton blijken ware kamikazepiloten als het op afdalen aankomt en als Frans niet was gestopt bij een prachtig uitkijkpunt hadden we hem en de dames in hun bus/aanhangercombinatie voorbij gefietst. Met een noodgang naar beneden, over de stuwdam in de Loire en op het grote mes met de grootst mogelijke versnelling, die snelheid van 60

km/u vast proberen te houden. Écht Kicken..... Het venijn zit wel in het staartje van deze etappe want na kilometer 145 ging het toch weer een kilometer of 10 bergop om daarna weer af te dalen naar km. 170. Daar bevindt zich onze camping; L'Oree Des Cevennes in 30960 Saint Jean de Valerisclé. Een camping naast een kerkhof.....

Vandaag was het weer zeven en een half uur fietsen. Het begin van deze etappe zal ons nog lang heugen vanwege de kou en het afzien maar het eind ook want het was mooi. Nu lekker eten. De dames hebben ons verwend zoals zo vaak. Dit keer was het macaroni met groenten en een heerlijk toetje na. Nog een pilsje of een glaasje rooie wijn en dan weer snel onder de wol want morgen wacht ons een etappe van meer van 200 km.

Nog even over onze aanhanger... Op alle campings en parkeerplaatsen trekt onze combinatie de aandacht. Zéker als wij, sportieven er in onze opvallende shirts bij staan. Een praatje in gebrekkig Frans wordt dan al gauw aangeknoopt. De Fransen zijn nieuwsgierig en wensen ons allemaal succes. Tungelroy - Barcelonagroep

Etappe 9 Maandag 9 september 2019

Vanmorgen zijn we vertrokken vanaf de camping waar we werden uitgezwaaid door een 6 tal Franse brandweermannen, gezellige kerels die ook een weekendje eruit waren. Ze spraken alleen Frans maar we verstonden ons best samen. En een echtpaar uit Genk en zelfs de eigenaar van de camping en andere mensen op de camping hebben ons vanmorgen uitgezwaaid. Het is gewoon leuk dat we zoveel bekijks en interesse ontvangen van de inwoners in de dorpjes waar we pauze hebben en over het algemeen alle medeweggebruikers, mensen op de campings. We hebben een opvallend tenue en natuurlijk de opvallende kar met niet alleen onze sponsors, maar ook het traject van Tungelroy naar Barcelona op onze shirts en fouragekar. Dat is naast het mooie en veranderende landschap en de natuur, een geweldige ervaring en super om dat te mogen mee maken. Maar nu even terug naar de orde van de dag, om 08.00 uur zijn we weer vertrokken. Ook hier na nog geen 3 km weer een beklimming, het zonnetje scheen, dus het was goed te doen. Jac en Ton zijn degene die regelmatig als eerste boven zijn maar ook Wim en Mies zitten daar meestal bij. Klimmen moet je gegeven zijn, maar we komen allemaal binnen de "limiet" boven, alwaar er op elkaar gewacht wordt. Degene die het laatste boven is krijgt de kans om even uit te puffen en dan vertrekken we weer. We verlaten vandaag de Ardeche en fietsen richting kust. Het landschap doet niet alleen steeds meer mediterrane aan. Ook de temperatuur is zeer aangenaam en in de middag zelfs warm. We komen ook nu weer door verlaten dorpjes, niemand op straat, het lijkt wel of er niemand meer woont, maar aan de auto's en andere vervoermiddelen weet je dat er toch nog mensen wonen. Niet te min voelt het desolaat aan als er geen beweging is. Op de diverse wijngaarden worden de druiven geoogst. Waar vroeger dit handwerk was, wordt het nu met grote machines gedaan die over de druivenranken heen rijden, de chauffeur zit boven in de cabine. Op de weg komen we regelmatig tractoren tegen met aanhangers vol met druiven. Overal ruik je dat de druiven worden klaargemaakt om wijn van te maken, en op de weg vele plekken met platgereden druiven. De mensen verdienen hun brood hier met wijn maken, hier en daar een boerderij met wat vee of paarden. We zien hier veel minder wild dan in de Ardeche of tijdens eerdere etappes. Wel is het landschap meer glooiend, wat niet wegneemt dat we vandaag toch bijna 1900 hoogte meters hadden gemaakt. In totaal hebben we vandaag 201,26 km gemaakt waarvan maar 3 niet volgens de route. Dus Henk super jongen, en Geert en Wim hebben vandaag genavigeerd. Het gaat steeds beter wat dat betreft. Omdat we niet zo stijl meer hoeven te klimmen kunnen wij als fietsers ook beter bij elkaar blijven. Dat is wel zo leuk. Zeker voor Lei, onze oudste fietser, die met 73 lentes iedere dag er vol voor gaat. Respect en bewondering van ons allemaal Lei, Super!! Nog even een kopje koffie/cappuccino in Pezenas en dan de laatste 40 km in een rap tempo naar de camping. Wellicht niet zo een goed plan, de koffie bekwam Nancy niet zo goed, zij werd niet goed en moest even van de fiets af. In de harde wind hoorden we Marien niet roepen dat er ingehouden moest worden. Niet veel later merkten we dat Marien en Nancy er niet meer bij waren. We zijn gestopt en ff gebeld maar toen zaten ze alweer op de fiets en was Nancy alweer gekomen, als Marien erbij is komt het over het algemeen wel goed, na een kwartier waren ze weer bij ons en konden we samen verder

We kwamen rond 1800 uur door Beziérs, we zaten midden in de spits, dan is het, zeker in zo een grote stad, op letten geblazen. Op den duur kwamen we 4 Franse wielrenners tegen die ons geholpen

hebben om Beziers uit te komen en de juiste weg weer te vinden. Dus dat was wel fijn, ook dan hoor je overal getoeter, zie je mensen zwaaien en roepen. Het enthousiasme is aanstekelijk. Om +/- 1830 arriveren we op de camping. Het was weer een lange maar mooie dag. Moe maar voldaan rijden we de camping op en staan Ria, Annie, Renate, Annemie en Frans ons klappend op te wachten. We zijn blij elkaar te zien. Dit was het weer voor vandaag. Voor nu nog even de gitaar.... En een beetje muziek maken of ff voetbal kijken en dan lekker slapen, handjes boven de dekentjes en voor morgen gezond weer op. Groetjes.

De Tungalroy-Barcelona Groep

Verslag Barcelonarit 10 10-9-2019

Vanmorgen vertrokken we in Colombiers om 8.30 u. Het weer was ronduit slecht. En de weerman Jac voorspelde gisterenavond weinig goeds dus werd een half uurtje later vertrokken. Het was nog halfdonker toen wij de camping afreden. Iedereen was er zich van bewust dat het vandaag een dag vol afzien zou worden. Regenjassen, beenstukken, armstukken, shawls en vooral schoenbeschermers zodat je droge voeten hield. Twee van ons 9 koppig peloton hadden geen beenstukken aan. Echte bikkels!

Na een kilometer of 20 de eerste lekke band, Het hele groepje stond langs de weg te koukleumen terwijl met een paar man de binnenband werd verwisseld. In de stromende regen is dat geen pretje. Daarbij moet de buitenband goed gecontroleerd op achtergebleven steentjes of andere zaken die ervoor zorgen dat je binnen 5 minuten weer met een slappe tube staat..... De kou kreeg vat op de renners. Na de korte, noodreparatiestop weer vlug de fiets op en proberen je weer warm te fietsen. Dat lukte maar ten dele. Na een kilometer of 25 raakte Mies onderkoeld. Hij zat te schudden op de fiets alsof hij een oud vrouwtje was..... Snel van de weg af op zoek naar een warme plek. Die vonden we in de vorm van een Peugeotgarage. Daar de fiets tegen de gevel en binnen. Mies klampte de eerste de beste kerel aan en wilde hem zowat zijn warme sweater van zijn lijf rukken. Hij bibberde als een trillend preiblad in de wind. Die Franse kerel wilde natuurlijk zijn mooie sweater niet afstaan..... En hij had ook niet in de gaten wat we nou écht wilden. Toen de twee rondborstige en liefvallige dames achter de servicedesk aangesproken. En die met de mooiste blonde haren en bo..... snapte het. Zij bood ons lekkere koffie aan. Eindelijk... iets warmes in je lijf. De rest van de groep was iets verderop aangeland bij een winkelcentrum (Geant). Ton kwam terug en pikte de onderkoelde fietser op en zo landden we aan bij een restaurantje bij de Geant. Lei bedacht zich geen moment en schafte meteen twee Fila T-shirts aan (XL) bij de eerste de beste winkel. Henk en de rest landde aan bij een Lidl-achtige zaak waar men in talloze kleuren bruin en groen prachtige, kleurige winter truien aanboden. (Promotion van 9.99 voor 6.99) Modieuze koopjes zo bleek later. Maar in ieder geval warm. Enkele renners deden de trui onder hun jas aan maar er waren er ook bij die de trui dermate mooi vonden en er zo trots op waren dat de trui als bovenkleding werd gebruikt.... Prachtig. Na te zijn opgewarmd en na enkele koppen koffie besteedde het bonte geheel de fiets en werd de etappe hervat. We moesten immers nog zéker meer dan 100 km fietsen.

Langs Narbonne (links en rechts van de A9 die we zowat de hele etappe 'in beeld' hielden) op naar de Spaanse grens. Na zo'n 50 kilometer kwamen de eerste colletjes. Tussen kilometer 50 en kilometer 60 moesten we toch weer 200 hoogtemeters maken. Het zweet parelde alweer snel op menige bovenlip. De maximale snelheid bergaf werd al gauw meer dan 50 km/u. De navigatie ging goed. De Gaarmien deed waarvoor ze werd aangeschaft en er was weinig oponthoud vanwege het missen van kruisingen of weggetjes. De Pyreneeën dienden zich aan en de hellingen volgden mekaar in een steeds sneller tempo op. In het regenjasje werd je net zo nat als zonder regenjasje. De kou hield ons in de greep en het schoot maar niet op. In ons groepje ging het toch 'kop over kop' maar grote snelheden werden niet bereikt.. Na zo'n 100 km landden wij aan bij een tankstation ergens ter hoogte van Villeneuve-la-Rivière. Daar kregen we heerlijke chocolademelk en koffie van een mooie, wat oudere dame die begreep dat wij, armoedzaaiers een opbeurende glimlach nodig hadden. Op de

televisie speelde zich net de finish af van een Vuelta etappe. In de brandende zon terwijl wij in een mistroostig tankstation achter chocomelk en chips zaten te vernikkelen. Met het buikje gevuld en in de wetenschap dat we, hoe dan ook tóch verder moesten. Dus iedereen weer op de fiets en volle bak voor de laatste 50 kilometer. Nancy reed nog lek en alweer was er oponthoud. Voor alle zekerheid hebben we toen nog een nieuwe buitenband gelegd.... Het Catalaanse landschap naderde. Hier en daar zag je al de Catalaanse vlag wapperen. Catalonië strekt zich dus verder uit dan de Spaans/Franse grens en de mensen zijn, net als de Walen en de bewoners van de Voerstreek hechten zij aan eigen volk, eigen tradities en voelen zij zich door hun centrale overheid te kort gedaan. Uiteindelijk werd besloten de toeristische fietsroute los te laten en langs de grote wegen (D900) is een zo hoog mogelijk tempo naar Rue des Evadés de France alwaar onze camping zich bevond.

Daar aangekomen verlangde iedereen naar een warme douche en een dikke pot bier. Echter.... Als je dan de camping niet kunt vinden..... En uiteindelijk de camping wel vindt maar je ziet de bus met aanhanger niet.... (het was al ongeveer 20.00 u. en donker) dan dwaal je nog wat rond in het donker en dan lopen de frustraties weer op... Waar liggen we?? Waar zou die Frans zijn handel hebben geparkeerd??? Als je inzoomt op ons Strava beeld zie je dat we ongeveer 2 tot 3 kilometers rondjes hebben gereden voordat we het vonden. Pppppffff gelukkig, we zijn er.

Dan worden we weer door ons Fourageteam onthaald en verwend. Er is een heerlijk maal van Franse goulash met puree... Dat ging erin met grote happen. De porties waren allemaal van ongekeende hoogte. En met die volle buiken belandden we al snel onder de wol. Morgen weer vrolijk en fris op en Fietsen.....

Tungelroy – Barcelonagroep

Etappe 11, 11-9-2019

Van Maureillas-Las-Illas naar Camping Sant Pol in Sant Feliu de Guixios.

De voorlaatste etappe. Het regenachtige weer had doorgezet en ook vanmorgen regende het. Niet te min, vandaag was de temperatuur enkele graden hoger en we hadden geen extra truien nodig. Vol goede moed en gemotiveerd zijn we om "stipt" 08.00 gestart aan deze etappe. Rond 11.00 uur zou het droog zijn dus het moraal was hoog en we hadden er allemaal zin in. We zouden vandaag de Pyreneeën verlaten, op naar de zon en de zee. Stillekes aan lieten we de bergen achter ons en werd het landschap heuvelachtiger. Dit wil niet zeggen dat de klimmetjes lichter werden en de stijgingspercentages minder, ze werden alleen korter. i.p.v. 10 a 15 km waren ze nu 5 a 6 km. We begonnen al direct na vertrek van de camping met een klim met stijgingspercentages op stukken boven de 20 %. Na de afdaling werd er gehergroepeerd in het eerstvolgende dorp en namen we koers richting Spaanse grens. Na een aantal kilometers werd er via de borden langs de weg al bekend gemaakt dat we de Spaanse Grens daadwerkelijk naderden. Direct na de grenspost hebben we foto's gemaakt, dat was voor ons allen toch wel een mijlpaal. Potverdorie Spanje met de fiets, wie doet dat? Je moet een kleine slag in het wiel hebben om aan zo een avontuur te beginnen. Toch??..... of toch niet? Al snel diende zich vandaag weer het "navigatiespook" aan. Er was afgesproken om een verkorte versie van de eigenlijke etappe te fietsen. Van de camping naar de rustplaats en van de rustplaats naar de camping in Sant Feliu de Guixols. Dat ging niet lukken. We waren nog maar net onderweg toen de navigatie het liet afweten en we de route weer moesten her berekenen. Voor Henk, en ook voor Gerrit en Wim, die de nieuwste versie van de "Gaarmien" in het bezit heeft, was dit niet plezierig. Alle drie doen ze hun stinkende best om ons op de juiste weg te houden, zowel letterlijk als figuurlijk, en ze hebben er veel tijd en energie ingestoken om dit zo goed mogelijk te regelen. Maar op een of andere manier lukt dit niet, de "navigatiesatellieten" lieten het compleet afweten. Frustrerend. Alweer waren we de weg kwijt. Gerrit probeerde ons zo goed mogelijk naar de rustplaats te loodsen en na enige tijd kwam de "Gaarmien" van Wim toch weer tot leven. Inmiddels was het gestopt met regenen en konden de regenjasjes en arm en beenstukken uit. We kwamen uit bij onze verzorgers alwaar Ton weer een kapotte band had. Eerst werd de inwendige mens weer aangesterkt met een lekker bakje koffie en wat opbeurende woorden van ons fourageteam en na een half uurtje/drie kwartier hadden we de koffie op en de band van Ton vervangen en gingen we weer op weg. Vandaag

was het de nationale feestdag in Catalonië. Overal zag je vlaggen en overal stond het Catalaanse vrijheidsteken op muren en wegen gekalkt. De streek is armoedig en de mensen hebben niks.... Het schooltje bij onze rustplaats leek op het schoolplein van de St. Joanneschool in Tungelroy in 1963.... Zand, nauwelijks bestrating, twee goaltjes erop en een stalen hekwerk eromheen met punten (!) De hellingen in het dorpje waren meer dan 30% en zelfs te voet nauwelijks 'te doen'. Met de fiets bergafwaarts was voor velen van ons al een angstige aangelegenheid!! Na een kilometer of 10 weer een complete "Meltdown" van de "Gaarmien", hoe was het in godsnaam mogelijk!!!. Uiteindelijk kwam van de verkorte versie niets terecht, hebben we zelfs 6 km meer gefietst dan de geplande route en kwamen we allemaal apart aan omdat we elkaar compleet verloren in het drukke verkeer. We hebben wel onderling contact gehouden via de telefoon want je maakt je toch zorgen, waar zijn die anderen? Zijn de links of zijn ze rechts? Zowel Ton en Gerrit alsook Wim, Henk en Jac, en ook Mies, Lei, Nancy en Marien hebben genavigeerd op en door en met google-maps en op de borden/plaatsnamen. Mies, Lei, Nancy en Marien hebben tijdens de laatste loodjes nog zo een 6 a 7 km moeten klimmen op de weg en moesten toen via een gravelweg een km of 8 dalen, met de renfiets!!!!, op die smalle bandjes, over rotsen en kuilen en gaten en lossen zand. Spannend en toch wel leuk maar voor de fiets niet al te bestig. Maar ze konden niet anders, je weet de weg niet en begin dan maar, dus het beste is de route van "google maps" aan te houden. Ton en Gerrit volgden een grote weg (vergelijkbaar met Maaseikerweg) en zij slaagden erin om 'hem flink te peare' met snelheden van 35 tot 45 km/u en de wind in de rug ging het naar de campingplaats. Er werden nog enkele banden lek gereden want een groot gedeelte van de weg was gravel. Gelukkig kwamen Mies, Lei, Nancy en Marien een Spaanse schone, Rosa genaamd, op de mountainbike tegen op de weg naar beneden en die heeft het viertal naar de verharde weg geleid. Zij was voor hen een echte "Madonna", de redder in nood. Ook "Rosa" had compassie en mededogen, we zullen haar nooit meer vergeten. Uiteindelijk waren we om 21.00 allemaal gewassen en geschoren en zijn we lekker gaan eten in het dorp, alwaar we daarna nog een paar stevige pinten gedronken hebben. Snel onder de dekens en in dromenland passeerde Rosa nog in diverse poses de revue..... Tot morgen. De Tungelroy-Barcelona groep.

Etappe 12 12 september 2019.

De laatste dag van onze heroïsche tocht... Het is al bijna voorbij. 's Morgens was de sfeer een beetje bedrukt. Het ontbijt was goed, iedereen zat weer te smullen maar enkelen, die een vermoeden hadden van hetgeen ons de eerste 50 kilometer stond te wachten hielden in..... Henk heeft thuis achter zijn computertje de route zelf gemaakt. Het was onze vaste intentie om langs de kust te fietsen. Velen van onze groep (Jac, Mies, e.a.) waren al in deze regio op fietsvakantie geweest en keken naar deze rit uit.....

Wat een 'feestritje' van net geen 140 km. zou moeten worden tijdens welke we na ca. 120 km bij de Sagrada Familia aan zouden leggen werd toch weer een buitensporige verrassing. Het begon al goed met de eerste 30 tot 40 kilometers een groot aantal beklimmingen en afdalingen door de uitlopers van de Pyreneeën langs de rotskust. Prachtige vergezichten, mooie, goed onderhouden wegen waarop veel verkeer... Het was dus zweten en uitkijken geblazen. Tussen de toeristenbussen laveren, inhouden, 'bergop peare' en dan weer in de remmen. Je hartslag gaat telkens weer naar de 180 als je de steile hellingen op moet en je voorganger niet uit het oog wil verliezen. Jac, Wim, Mies, Ton hebben genoten. Volle bak bergop en dan kalmpjes aan naar beneden. Na een kilometer of 40 werd de weg vlakker en lieten we de uitlopers van de Pyreneeën achter ons. We fietsten langs een relatief drukke weg en hadden de wind in de rug. Gasgeven dus.... We besloten na 50 kilometer een terrasje te pikken met een lekkere cappuccino en Wim regelde met de dame van het restaurant dat er kaasblokjes kwamen en speciaal rood/rose brood met olijfolie (voor de stoelgang!!) Een half uurtje zitten, wauwelen en dan weer de fiets op. Ons pelotonnetje is de laatste dagen goed op elkaar ingespeeld. Iedereen heeft zijn eigen positie en er werd, met de zeewind in de rug 'flink aan getrokken' de snelheid liep op tot tussen 30 en 40 km. per uur en we hadden er lol in. Na elk stoplicht werd weer gas gegeven en de mensen langs de weg juichen als we voorbijschoten. Ola, Ola Hollanda. Dat stimuleert enorm en al gauw gleed kilometer 110 voorbij op de teller werd overlegd en er werd besloten dat Henk, die deze route zelf had gemaakt op de Gaarmien de kop zou nemen en

ons door Barcelona zou laveren naar de Sagrada Familia alwaar we met de foerage groep om 16.00 u. hadden afgesproken. Het fietstochtje door Barcelona was nog niet zo eenvoudig. De stad ligt op een heuvel en soms waren er lastige – pittige knippen in die er al ras voor zorgden dat iedereen het zweet weer langs de kaken droop. En.. het was opletten geblazen. Barcelona heeft mooie fietspaden maar ze zijn niet te breed en het wemelt er van de elektrisch aangedreven steppen. Die reden hard en verschenen plotsklaps in je blikveld dus achter elkaar fietsen en bijhouden was het devies. Nu mochten we elkaar niet uit het oog verliezen. Bij elke bocht werd verlangend omhooggekeken of we de torens van de Sagrada Familia al konden ontwaren. Barcelona blijkt veel groter dan velen van ons dachten. Met 1.800.000 inwoners is het een hele grote stad. Dat hebben wij ervaren. En druk. Vrijwel niemand houdt zich aan de voorgeschreven snelheid en het verkeer (veel scooters) raast voorbij. Op elkaar roepen was soms moeilijk vanwege het vele lawaai. Helling na helling en stoplicht na stoplicht kwamen we steeds dichterbij ons doel. Henk bewaarde de rust en voerde ons pelotonnetje veilig en bekwaam naar de onvoltooide kerk van Antoni Gaudi aan de Carrer de Mallorca 401. Het enorme gebouw doemde voor ons op. Het was gelukt. We zijn er!!! Op het voorplein aangekomen werden we al gauw opgemerkt door de dames die al een terrasje voor ons hadden gereserveerd. Onze Barcelonese voorpost (Maartje Coenen) was er ook en zij had in een grote (verrijdbare) koeltas voor iedereen een tasje met heerlijke versnaperingen meegenomen. De stemming was euforisch. Er werd geknuffeld, er werd op schouders en ruggen geramd en 'high fives' gegeven. Hier staan ze dan, 8 boerenkinkels en een boerinetje met hun helpers die helemaal vanuit het hemelse Tungelder in slechts 12 dagen naar Barcelona zijn gefietst. Alle stress en spanning vloeiden weg en er kwamen meteen grote potten bier en cola op tafel met olijven en ander lekkers. Feest. Tussen 16.00 en 18.00 uur hebben we onze finish stevig gevierd.....

Toen kwam al gauw het moment dat we ons met z'n allen moesten melden bij de hoofdingang van de Sagrada Familia. Immers Maartje had met de deken van de parochie afgesproken dat wij zouden worden ontvangen door hem om onze tocht, die begon met een zegening van Pastoor H. Notermans op 31-8-19 om 8.00 u aan het St. Barbaraplein zou eindigen met een zegening door de pastoor van de Sagrada Familia. Dat maakte de hele tocht voor ons allen compleet.

In de mêlee van volk (super veel bezoekers) kwam een bebrilde, vriendelijke man aanlopen die meteen in de gaten kreeg dat hij ons moest hebben. Met behulp van Maartje, die moest vertalen werd de bende bijeengebracht en met fietsen en al werden we naar een afgesloten binnenplein voor de kerk geleid. Overal bewaking! Niemand kon onopgemerkt binnen en bij elke (stalen) poort stond een wachter. De sfeer was vriendelijk en iedereen feliciteerde ons. We waren in een warm en vriendelijk bad beland. Voor de crypte ingang (de crypte waarin A. Gaudi begraven ligt) werd ons uitgelegd wat de bedoeling was. De deken en zijn secretaris zouden ons naar de crypte begeleiden, ons de zegen geven en toespreken. Er mochten twee renfietsen mee naar binnen. (Die van Mies en Gerrit)

In de crypte aangekomen moesten we wachten en even later verscheen de deken weer in christelijk gewaad. Hij zegende ons allen en dankte Onze Lieve Heer voor de bescherming die hij ons geboden had op onze tocht en bemoedigde ons door te zeggen dat wij hadden aangetoond dat door samenwerking en vertrouwen in zichzelf en elkaar een mens álles mogelijk kan maken. Zoals Gaudi die zelf bijna onafgebroken 43 jaren werkte aan zijn Godshuis zo geldt dat ook voor de hele mensheid. Doorzetten dat brengt je ergens. De fietsen en ons hele gezelschap werd gezegend en er was nog een zeer speciaal woord voor Gerrit die op verzoek van Maartje nog eens extra werd aangehaald – toegesproken – door de deken. Immers het afstaan van een nier voor Maartje's moeder Toos was ook voor beiden een zware beproeving. De deken begreep dat..... Er ging nog een envelop rond en de Tungelderse en Royer jonges en maegdjes deden een flinke bijdrage aan de (af)bouw van dit inmiddels al gigantische godshuis.

Toen was er tijd voor rondkijken en foto's. De deken leidde ons rond in de crypte en leidde ons langs de lange rijen bezoekers naar de kerk. De centrale kerk was g i g a n t i s c h en enorm indrukwekkend. Volgens de deken wilde Gaudi door de combinatie van lichtinval, grootte, muziek en, vormgeving een sfeer creëren die élke kerkganger zou verleiden tot gebed en overpeinzing. Gaudi aanbad Maria, 't kindje Jezus en Jozef in het bijzonder. Boven zijn graf staat een mooi beeld van Maria met kind. In de kerk was de lichtinval door de glas- in lood ramen verbluffend mooi. Iedereen was sprakeloos. Honderden foto's werden geschoten en filmpjes gemaakt. Met zachte hand leidde de deken os weer naar buiten. Daar stond een verbluft stelletje fietsers met aanhang..... Weer met beide beentjes op de grond en in het besef dat we Barcelona nog uit moesten en zo'n 23 kilometer verderop onze camping moesten opzoeken.

Maartje leidde de dames en Frans weer via openbaar vervoer terug naar de camping en wij moesten ons stalen ros weer bestijgen en door het drukke Barcelona naar de camping. Dat laatste viel nog niet mee. De binnenstad van Barcelona kent een in vierkantjes opgedeeld stratenplan.... Voordat we de juiste route te pakken hadden waren we te Sagraga Familia weer twee keer gepasseerd... Toch lukte het om de drukke stad te verlaten en al gauw reden we weer op buitenwegen. De zon ging onder en het werd stikdonker. Slechts drie van ons hadden een lampje op de fiets en toen Henk zijn Gaarmien uitviel (batterij leeg) moesten we ons verlaten op Marien en Jac hun 'google maps' .

Het was écht stikdonker en we waren allemaal blij dat we de dresscode – witte sokken – hadden want zo kon je voorkomen dat je tegen je voorganger opknalde als die ergens overheen of tegenaan reed. Telkens als ons een auto of motorfiets voorbij reed hadden we een beetje zicht en konden we ons kliekje bijhouden. De snelheid (begrijpelijk) was er helemaal 'uit' en achteraf bleek had iedereen met schrik op de fiets gezeten. Eindelijk om 21.30 u. doemde het reclamebord van Camping Estrella de Mar op en slaakte iedereen een zucht van verlichting. Dat was de laatste etappe.... ..... 144 km. en nu was het boek uit.

We gingen met z'n allen in onze bezwete kloffies aan tafel op de camping. Er waren natuurlijk heldenverhalen en vergelijkbare potten bier. Iedereen was in een juichstemming. Van vermoeidheid was geen sprake meer en iedereen moest moeite doen om weer tot rust te komen. Maar... na zo'n indrukwekkende dag waren alle oogjes om 12.00 u weer toe.

Het is volbracht met dank aan;

Ons foerage team en chauffeur Frans Kessels;

Ons team van renners

Onze sponsors FLEXIMO Autoleasing op maat(Thijs Truijen)

RVS Schroeten

ZLIM (voel je slank, voel je goed)

SAELMANS Woningmakelaardij

En..... alle mensen die met ons op allerlei manieren mee hebben geleefd en ons hebben gestimuleerd dóór te zetten toen we het allemaal, ieder op zijn eigen manier héél moeilijk hadden.

Dankjewel allemaal.

Tungelroy – Barcelona groep.